

Žít svůj sen podle výtvarnice Jitky Píšové

Výstava O kočkách, holkách a tak vůbec... je v současné době k vidění v pardubické galerii Gong. Potrvá zde až do neděle 15. listopadu

Pardubice – Ne náhodou zvolila pro svou výstavu v galerii Gong výtvarnice Jitka Píšová tak mnohoslibný název – O kočkách, holkách a tak vůbec... Nejen, že „prozrazuje“, co ji stále inspiruje, ale dává též jasně najevo, jak moc si ráda hraje a s chutí se baví. Nakonec její obrazy, plastiky a loutky jsou toho nejlepší důkazem, vyzařují pohodu, dobrou náladu. Obzvláště jedno plátno, celé v červeném, vzbuzuje radost...

„Tu mám i já, když mé věci vyvolávají tak příjemné pocity. Sice sem tam nechybí trošičku chmurnější obraz, ale takový je život. Světlo a tma přece patří k sobě, že? A pokud jde o to mé dílo celé v červeném, je o naději. Dala jsem mu název - Nikolí snít svůj život, ale žít svůj sen a myslím, že je výstižný. Ani o tom nemusím mluvit, stačí se na obraz podívat. Prostě bez naděje by život byl zlý, alespoň v mém hraje velkou roli.“

Chtěla jste dělat keramiku, loutky, plastiky, malovat - naděje vás drže-

la nad vodou...

„Určitě, bez ní bych umřela. Vždycky se musím dívat dopředu a věřit, že bude lépe a stupínek po stupínku jít nahoru. Aspoň doufám, že stoupám, naopak by to bylo špatné. Pravdou je, že vždy, co jsem si umanula, protože jsem beran, se mi splnilo. Pustila jsem se do práce s vervou, láskou a samozřejmě pokorou a docela to šlo.“

Ke které výtvarné disciplíně máte nejlíbež?

„Ke všem, protože, když nemám co dát na plátno, tak si vezmu dláto a palici a jdu si chvílku tesat. Pokud už nemám, co bych dál tvořila, tak uteču do keramické dílny a popadnu hlinu a zase něco vytvářím.“

S čím jste vůbec začínala?

„S dekorativní keramikou u architekta Viléma Lechnera. Učila jsem se točit na kruhu, ale časem jsem to opustila a dnes dělám jenom takové skulptury.“

Jste vlastně samouk, nikdy vám to nevadilo?

V PARDUBICKÉ GALERII GONG je v současné době k vidění výstava Jitky Píšové O kočkách, holkách a tak vůbec... Foto: Deník/Luboš Jeníček

„Myslím, že je to pro mne nejlepší cesta. Žádná škola, prostě se do toho vrhnu a ono to vyjde, nebo ne. Zatím mi to vychází, jsem spokojená.“

Zůstáváte věrná i svým námětům.

„Jistě, kočky jsou věčné, holky také, trošku romantiky je v tom, hodně naděje, radosti, sem tam chmury, prostě je to jako v životě. Patří k tomu ovšem i hra, já si totiž moc ráda hraji. Takže si myslím, že když se pak díváte na tu mou výstavu, tak ani neuhodnete, že ty věci jsou od jednoho autora. Strídám techniky, materiály, hraji si a blbnu jako malé dítě. Možná je to i tím, že nejsem zatížená výtvarným studiem, nevím.“

A co dřevo, připadá mi, že jste se do něho hodně zamilovala.

„Dřevo je fantastické! Mám ho ráda. Jakmile seženu nějaký špalek, začnu odkrývat to, co je v něm. Většinou se podívám na kus dřeva a řeknu si - tam už sedí kočka anebo je tam schovaný anděl a já mu jenom pomůžu, aby vyšel ven. Pracovat se dřevem je

těžké na fyzickou, přenášet špalky je někdy dost fuška. Potom vždy vyhledávám pomoc maséra, aby mne dal trochu do pořádku, ale je to skvělé dobrodružství, na jehož konci čeká sladká odměna.“

Kdy nejraději děláte?

„Nemaluji v noci, špatně vidím barvy a stávalo se mi, že když jsem malovala v noci, tak ráno jsem se těšila na obraz a zjistila jsem, že byl úplně jiný, musela jsem začít znova od začátku. Potřebuji denní světlo, klid, pustím si krásnou hudbu a pak to jde samo. Jsem šťastná a spokojená. Je to nádherná, létám tak metr nad zemí. Pak přijde domů rodina, manžel a děti a hned mě stáhnou za palec u nohy na zem.“

Tak ať s vašimi obrazy, loutkami a plastikami létají metr nad zemí i návštěvníci galerie Gong.

„To bych byla moc ráda, aby odcházeli s dobrým pocitem. Kdyby se jim líbil jediný obrázek, plastika nebo loutka – tak je to pro mne velké vyvolání.“

Milada Velehradská